

I

WAT ER MET TREVOR GEBEURDE

Luce bracht de motor voor het huis aan het meer tot stilstand.

Ze was verliefd. Op de motor: het was een goudkleurige Honda Shadow uit 1986, echt een plaatje.

Haar klasgenote, de gestoorde Rachel Allison, met haar roodgeverfde haar en foutloze Frans, was een paar kilometer ten noorden van hun school, de Dover Prepschool, opgegroeid en woonde daar ook nog steeds. Dus als de ouders van Rachel de stad uit waren, kwam bijna de hele klas – in ieder geval haar vriendenclub – steevast naar haar huis om feest te vieren.

Dit was voor Luce de eerste keer.

Toen haar dienst bij Pisani, een winkel in motoraccessoires, was afgelopen, las Luce de drie sms'jes die ze van Callie had gekregen: een met de routebeschrijving naar het feest, een om Luce te zeggen dat Callie haar zwarte teenslippers had geleend en een met een foto van Callie die aan boord van een van Rachels speedboten een Mai Tai zat te drinken.

Maar het bericht op de voicemail – nee, de stem op de ach-

tergrond van het voicemailbericht van Callie – wist Luce ervan te overtuigen dat ze deze keer ook haar opwachting moest maken.

Het was Trevor Beckman, die zei: ‘Zeg tegen Luce dat ze opschiet en snel hierheen komt.’

Hij was met afstand de coolste jongen van hun klas. De knapste ook. Trevor was aanvoerder van het basketbalteam, de populairste jongen van school en Luce’ maatje bij biologie. Hij was ook al een tijd het vriendje van Rachel Allison.

En toch wilde hij dat Luce snel zou komen.

Luce was natuurlijk verliefd op Trevor. Wie niet? Hij was lang en sterk, lachte altijd, had donkerbruin haar in dezelfde kleur als zijn ogen – alles aan die jongen was om verliefd op te worden.

Maar het was het soort verliefdheid waar Luce nóóit echt iets mee zou doen. Ze zat niet achter jongens aan. Dat had ze ook nooit gedaan. Callie werd er gek van, maar Luce vond het prima om de gespierde Trevor van een afstandje te bewonderen. Naar dit feest gaan vond ze al een stuk moeilijker.

Ze zette de motor uit en sprong eraf voor iemand haar kon zien en zich zou afvragen waarvan ze in vredesnaam zo’n ding kon betalen.

Luce kón hem ook niet betalen. Ze had hem voor een avond te leen van de motorwinkel, waar ze de afgelopen zes semesters parttime had gewerkt, louter en alleen om de onvoorziene onkosten op haar school te kunnen betalen. Haar kost en inwoning werden betaald met de enige beurs die de school verstrekke, en dat was al gênant genoeg.

Om die beurs te kunnen behouden, was Luce drie jaar lang

een van de beste leerlingen geweest, met een acht gemiddeld. En ze had natuurlijk haar wekelijkse therapie sessies in Shady Pines voor iedereen op school verborgen moeten houden.

Als Joe, de zoon van meneer Pisani, geen roet in het eten had gegooid, was ze in die drie jaar waarschijnlijk nooit naar een van Rachels beroemde feesten gegaan. Joe was een paar jaar ouder dan zij. Hij was op een duistere manier sexy. Hij had altijd al een oogje op Luce gehad, vanaf het moment dat ze in de winkel was komen werken. Hij wist ook dat ze haar zinnen had gezet op de motor die hij van een schroothoop had doen herrijzen. Vlak voordat Luce die avond was weggegaan, had hij haar het sleuteltje in de hand gedrukt.

‘Waar is dat voor?’

‘Ik heb gehoord dat er vanavond een feest is,’ zei hij met een glimlach. ‘Dan heb je toch vervoer nodig naar het meer?’

Aanvankelijk had Luce haar hoofd geschud. Ze kon toch niet...

Maar toen bedacht ze dat ze over drie dagen het vliegtuig naar huis zou nemen om de zomer bij haar ouders in Thunderbolt, Georgia, door te brengen. Daar zou alles rustig, ontspannen en fijn zijn. En saai.

Drie maanden lang om je ontzettend te vervelen.

‘Veel plezier.’ Joe knipoogde naar Luce.

En ze reed weg. Het gevoel om op een motor te rijden, de wind die over haar gezicht woei, de snelheid, de algehele opwinding – het voelde allemaal vertrouwd, maar toch ook heel anders dan wat ook.

Het gaf haar het gevoel dat ze vloog.

Toen Luce de met tikfakkels verlichte drempel van het

feest overstak, zag ze Callie bij het water staan, met een kring van jongens om haar heen. Ze had een rood bikinibovenstukje aan, de teenslippers van Luce en ze had een lange, witte sarong om haar middel geknoopt.

‘Hè, hè, eindelijk!’ gilte ze toen ze Luce zag. Callies natte pijpenkrullen wipten op en neer terwijl ze lachte. Ze had waarschijnlijk net gezwommen; dat zag Luce zichzelf niet doen, in het koude zwarte meer. Callie was zo’n meisje dat nooit bang was en zich altijd wel wist te vermaken. Ze trok Luce dichterbij naar zich toe en fluisterde: ‘Raad eens wie er net gigantische ruzie hebben gehad?’

Trevor kwam naar hen toe gelopen; hij had zijn basketbalshirt en een zwembroek aan en had een drankje in zijn hand. Een paar meter achter hem zagen ze het woedende gezicht van Rachel.

‘Goed getimed,’ zei hij met een glimlach tegen Luce. Hij sprak een beetje met dubbele tong.

‘Trevor!’ brulde Rachel. Zo te zien wilde ze niets liever dan achter hem aan gaan, maar ze bleef met haar handen in haar zij staan. ‘Zo is het mooi geweest. Ik ga tegen de barkeeper zeggen dat hij je niks meer mag schenken.’

Trevor bleef pal voor Luce staan. ‘Zullen wij gezellig samen naar de bar gaan?’

Callie gaf haar nog even een duwtje in haar rug en liep toen weg, waardoor Luce alleen achterbleef met Trevor Beckman.

Ze had haar viezige witte t-shirt en afgeknipte broek nog aan; misschien had ze zich toch even moet verkleeden voordat ze hiernaartoe kwam. Luce trok aan het elastiekje waarmee de lange vlecht vastzat die ze altijd droeg als ze moest wer-

ken. Ze voelde dat Trevor naar haar donkere golvende haar keek, dat tot halverwege haar rug hing. ‘Ja, ik wil wel iets drinken.’

Trevor glimlachte en ging haar voor naar de bar.

Midden op het gazon had Rachel haar gunstelingen om zich heen verzameld. Toen Luce met Trevor langsliep, hield Rachel haar hoofd schuin naar achteren en snoof. ‘Het ruikt hier naar een benzinepomp. Wat is dat in vredesnaam?’

‘Eau-de-Arbeidersklasse,’ antwoordde Rachel nummer twee. Shawna Clip was net zo gemeen als Rachel, maar iets minder slim.

‘Sorry,’ zei Trevor, en hij trok Luce mee. ‘Krengen zijn het.’

Luce’ wangen werden warm. Rachels beledigingen deden haar niets, maar ze vond het gênant dat Trevor dacht dat het wel zo was. Hij keek haar even aan en loodste haar toen langs de bar. ‘Bij nader inzien: Rachels vader heeft ook drank in de huisjes staan.’ Hij grijnsde naar haar en gaf een knikje in de richting van het bos, waar het in maanlicht badende pad naar Lake Winnepesaukee liep. De tikifakkels gingen tot aan het pad, maar daarachter zag je alleen de grote zwarte bossen.

Luce aarzelde even. Een van de redenen dat ze nooit naar deze feestjes ging, was het bos. Voor alle anderen was het nachtelijk duister alleen maar leuk; het betekende dat ze eens lekker uit hun dak konden gaan.

Voor Luce betekende het dat de schaduwten tevoorschijn kwamen.

En daar was niks leuks aan.

Maar dit was de eerste keer dat ze met Trevor alleen was, zonder dat ze een scalpel in hun hand hadden en formalde-

hyde inademden. Dat ging ze niet verpesten door het rare meisje uit te hangen dat niet in de buurt van het bos wilde komen.

‘Die kant op?’ Luce slikte.

Hij wreef met zijn duim over haar wang. Ze rilde ervan. ‘Zodra we op de open plek zijn is het niet donker meer, en tot die tijd houd ik je hand vast.’

Dat klonk goed, maar Luce zou Trevor nooit kunnen uitleggen waarom het toch niet genoeg was. Waarom ze het gevoel had dat ze zich in een nachtmerrie begaf waaruit ze misschien wel niet meer zou kunnen ontwaken. Als de schaduw daar waren, zouden ze haar vinden. Ze zouden als zwarte lakens van ijs langs haar strijken. Maar dat kon ze hem natuurlijk niet vertellen.

Ze liepen verder en het donker omsloot hen. Luce voelde onheilspellende dingen in de bomen boven hun hoofd, hoorde zacht gezoef in de takken, maar bleef strak naar de grond kijken.

Tot er iets in haar schouder kneep. Iets koude en scherp, waardoor ze opschrok – en zo in Trevors armen belandde.

‘Niks om bang voor te zijn. Kijk maar.’

Trevor wilde haar omdraaien, maar Luce trok aan zijn hand. ‘Laten we nou maar gewoon naar dat huisje gaan.’

Toen ze op de open plek aankwamen, was de maan gelukkig weer te zien. Voor hen stond een keurige rij huisjes.

Luce keek het bos in, maar ze kon de weg terug naar het feest niet zien. Ze meende de zovende schaduw in de bomen weer te horen.

‘Wie er het eerst is,’ zei ze.

Ze renden naar het eerste huisje, Trevor vlak achter Luce aan. Bij de deur zakten ze allebei in elkaar. Ze lachten en waren buiten adem. Luce' hart ging tekeer van de inspanning en de angst – en van de zenuwen over wat ze hier deden, zo ver bij de anderen vandaan.

Trevor haalde een sleutel uit zijn zak.

De deur ging piepend open en ze liepen het lege, schone huisje in. Er was een open haard, een keukentje en een heel prominent aanwezig tweepersoonsbed. Een uur geleden had Luce nog niet kunnen denken dat ze alleen zou zijn in een huisje in het bos met de jongen op wie ze al drie jaar lang verliefd was. Dat soort dingen deed zij niet. Ze had nog nooit van haar leven zoiets gedaan.

Trevor liep naar de bar en schonk uit een beslagen fles iets bruins in een glas. Toen hij haar het halfvolle limonadeglaasje aanreikte, nam ze meteen een enorme slok. Wist zij veel.

‘Wauw.’ Hij moest lachen toen ze kokhalsde. ‘Eindelijk iemand die net zo hard een borrel nodig heeft als ik.’

Als Luce niet op haar benen had staan tollen van het brandende gevoel in haar keel, had ze misschien moeten lachen en hem verbeterd; dan had ze gezegd dat het natuurlijk ‘iemand die net zo hard een borrel nodig heeft als ik’ moest zijn, want wat hij had gezegd, betekende dat zij net zo hard een borrel nodig had als dat ze... hém nodig had.

Hij pakte haar lege glas uit haar hand en sloeg een arm om haar middel, waarbij hij haar heel dicht tegen zich aan trok. Ze voelde zijn gespierde borstkas en de warmte van zijn huid.

‘Tussen Rachel en mij gaat het helemaal niet goed.’

O god. Ze hoorde zich hier eigenlijk schuldig over te voelen, toch? Hij ging haar zoenen en zij ging hem ook zoenen, en dat zou betekenen dat ze haar eerste kus had gedeeld met iemand die een vriendin had. Een kreng van een vriendin, maar toch. Luce wist dat het niet goed ging tussen Trevor en Rachel, maar plotseling wist ze ook dat Trevor loog.

Hij wist namelijk niet dat het niet goed ging tussen Rachel en hem. Hij zei het alleen maar zodat zij met hem zou zoenen. Omdat hij waarschijnlijk wel wist dat ze verliefd op hem was. Omdat hij haar al die jaren waarschijnlijk talloze malen naar hem had zien kijken. Hij wist natuurlijk inmiddels best dat zij hem wilde.

Ja, ze wilde hem ook, maar tot nu toe was dat alleen maar een soort verre fantasie geweest. Nu hij zo dichtbij was, had ze geen idee wat ze met hem moest.

Nu hing zijn gezicht boven het hare, waren zijn lippen helemaal niet ver weg en zagen zijn ogen er heel anders uit dan op de foto in het jaarboek die Luce inmiddels heel goed kende.

Plotseling drong tot haar door dat ze Trevor helemaal niet zo goed kende.

Maar ze wilde wel. Ze wilde in elk geval weten hoe het voelde om gekust te worden, écht gekust, tegen een muur gedrukt en heftig gekust, tot ze er duizelig van was, tot ze zo vervuld was van hartstocht dat er geen ruimte meer was in haar hoofd voor gedachten aan schaduwen, donkere bossen of een bezoek aan het herstellingsoord.

‘Luce? Gaat het?’

‘Kus me,’ fluisterde ze.

Het voelde niet helemaal goed, maar het was al te laat. Trevor deed zijn lippen uiteen en drukte ze op de hare. Ze deed haar mond open, maar vond het moeilijk om hem ook te kussen. Ze had het gevoel dat haar tong helemaal vastzat. Ze worstelde in zijn armen alsof ze droomde; ze probeerde zich niet tegen de kus te verzetten, maar die gewoon over zich heen te laten komen.

Trevor sloeg zijn armen om haar middel en trok haar mee naar het bed. Ze gingen zoenend op de rand zitten. Ze had haar ogen dicht, maar deed ze toen open. Trevor keek haar recht aan.

‘Wat is er?’ vroeg ze zenuwachtig.

‘Niets. Je bent gewoon zo... mooi.’

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen, dus lachte ze maar.

Trevor begon haar weer te kussen, zijn lippen nat op haar mond en daarna in haar hals. Ze wachtte op de vonk, op het vuurwerk waar Callie haar over had verteld.

Maar alles aan het kussen was anders dan ze verwacht had. Ze wist niet goed wat ze voor Trevor voelde, wat ze vond van zijn tong tegen de hare, van zijn tastende handen. Maar hij wist er blijkbaar veel meer van dan zij. Ze probeerde zich over te geven.

Ze hoorde iets en maakte zich van Trevor los om de kamer in te kijken. ‘Wat was dat?’

‘Wat was wat?’ vroeg Trevor, terwijl hij aan haar oorlelletje sabbelde.

Luce keek naar de houten wanden, zonder wat voor schilderijtjes of versiering dan ook. Ze bekeek de open haard, die

donker en roerloos was. Heel even meende ze iets te zien – een sintel, een flakkering van geel en rood –, maar toen was het weer weg.

‘Weet je zeker dat we hier alleen zijn?’ vroeg ze.

‘Tuurlijk.’ Trevor pakte de onderkant van haar shirt vast en trok het omhoog en over haar hoofd. Voor ze iets kon zeggen, zat ze in haar beha op de helblauwe sprei.

‘Wauw,’ zei Trevor. Hij hield zijn hand boven zijn ogen alsof hij pal in de zon keek.

‘Wat is er?’ Luce kreunde; ze voelde zich bleek en een beetje ongemakkelijk.

‘Wat een licht opeens,’ zei Trevor, terwijl hij met zijn ogen knipperde. ‘Toch?’

Luce dacht wel te weten wat hij bedoelde. Alsof zich iets tussen hen in bevond wat de hele kamer verlichtte. Was dit de vonk waarop ze had gewacht? Ze voelde zich warm en vol leven, maar ook een beetje te bewust van haar lichaam. En van hoe weinig ze aanhad.

Dat gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Toen hij weer naar haar toe boog, leek het of haar ingewanden in brand stonden, alsof ze iets heets had ingeslikt. Daarna werd het hele huisje warm en veel te licht. Ademhalen werd moeilijk en plotseling was ze ontzettend duizelig. Haar ogen brandden alsof het bloed in een noodgang uit haar hoofd wegstroomde. Ze zag niets meer.

Trevor pakte haar bij haar middel, maar ze trok zich van hem los. Ze hoorde weer geluiden en wist zeker dat er nog iemand in het huisje was, maar ze zag niemand. Ze hoorde alleen maar een aanzwellend kabaal, alsof er duizend zagen

door duizend metalen platen heen gingen. Ze probeerde zich te bewegen, maar had het gevoel alsof ze geen kant op kon. Trevor hield haar stevig vast. Zijn armen drukten tegen haar ribbenkast tot ze dacht dat hij haar botten zou breken, tot ze zijn huid in haar vlees voelde branden, tot...

Tot hij weg was.

Iemand schudde aan Luce' schouders.

Het was Shawna Clip. Ze schreeuwde.

'Wat heb je gedaan, Lucinda?'

Luce knipperde met haar ogen en schudde haar hoofd. Ze zat buiten in de rokerige zwarte nacht. Haar keel brandde, haar huid voelde rauw en ze had het ijskoud.

'Waar is Trevor?' hoorde ze zichzelf mompelen. De wind woei door haar haar. Ze streek de losse slierten uit haar gezicht. Toen er een hele pluk dik zwart haar van haar hoofd-huid losliet, hapte ze naar adem. Wat ze in haar hand hield was broos en erg verschroeid. Ze gilte het uit.

Luce kwam wankel overeind. Ze sloeg haar armen over haar borst en keek om zich heen. Nog steeds de koele, donkere bossen, nog steeds het gevoel dat er zwarte schaduwen rondzweefden, nog steeds het keurige rijtje huisjes...

Het huisje stond in brand.

Het huisje waar ze net nog met Trevor geweest was... toch? Hoe ver waren ze gegaan? Wat was er gebeurd? Dat huisje was nu één vlammenzee. Het vuur begon net over te slaan naar de huisjes rechts ervan. De nacht rook naar zwavel.

Het laatste wat ze zich herinnerde was de kus...

'Wat heb je in godsnaam met mijn vriendje uitgespookt?'

Rachel. Ze kwam tussen Luce en de brandende huisjes in

staan, met een helrode kleur op haar wangen. Door hoe ze keek voelde Luce zich een moordenaar.

Ze deed haar mond open, maar er kwam niets uit.

Shawna wees naar Luce. 'Ik ben achter haar aan gegaan. Ik dacht dat ik ze wel zou betrappen terwijl ze aan het vozen waren, maar ze gingen naar binnen en toen... ging het hele huisje gewoon de lucht in!' Ze legde haar handen tegen haar gezicht en snikte.

Rachel draaide zich als gestoken om naar het huisje en haar gezicht en haar lichaam werden slap. Ze begon te jammeren. Het verschrikkelijke geluid steeg op in de nacht.

Pas toen beseftte Luce met een gruwelijke beklemming in haar borst dat Trevor nog binnen was.

Op dat moment zakte het dak van het huisje in en spoot er een rookpluim naar buiten.

De huisjes ernaast hadden inmiddels ook vlam gevat, maar Luce voelde een reusachtige en genadeloze duisternis boven hen zweven. De schaduwen, die eerst niet verder kwamen dan het bos, kolkten nu pal boven hen rond. Ze waren zo dichtbij dat ze hen had kunnen aanraken. Zo dichtbij dat ze bijna kon verstaan wat ze fluisterden.

Het klonk als haar naam, Luce, maar dan duizend keer herhaald, om haar heen cirkelend en vervolgens eindeloos vervaagend naar een duister verleden.